YUMRUĞU SIKILI ANALAR

Ufuk, annesinin eşyalarını toplayıp çanta hazırladığını görünce şaşırmıştı. Biraz da şaka yollu sordu:

-Hayırdır anne, köyünü mü özledin? Bir iki hafta bekleseydin beraber gider sefasını sürerdik bağın, bostanın.

Songül ana biraz sertçe geçiştirmek istedi:
-Netçem köyde, sefa sürecek zamanmı şimdi? Angara'ya gitçem, accık ,işim var. Siz sürün buraların sefasını.
Ufuk daha da şaşkın, yatıştırmaya çalıştı anasını;

-Havalar ısınsın beraber gideriz. Denizli nere Ankara nere. Anne biraz mantıklı düşünelim, 76 yaşındasın, kaybolursun koca Ankara'da. Hem yakında parti toplantısı var. Ben anlıyorum senin derdini.

Songül ana haberlerde açlık grevi yapan gençleri gördüğü günden beri evden çıkmaz olmuştu. Çoğu zaman sessiz ve acılı dönüp dursada zaman zaman çok öfkeleniyor, gençleri işten atanları da onlara zulüm eden polise de verip veriştiriyordu, sonra da sıra partilere, sendikalara geliyordu...

Çantasının ağzını kapatıp belini tutarak kanepeye oturdu. Ağlamanın faydasız olduğuna kanaaat getirdiği gün hem ağlamamak için kendi kendine söz vermiş hem de Ankara'ya gitmeye karar vermişti. Çoktandır içinde biriktirdiklerinin kızgınlığıyla oğluna döndü;
-Benim akıllı mantıklı oğlum, gençler gün gün ölürken toplanıp da bir şey ler yapmak için ne bekleyip durur senin özgürlükçü partin?
Ufuk'un yüzü ekşidi;

-Anne lütfen 'Akıllı' deme bana. O maceracılar da 'akıllı solcu' diyor bize. Partimiz daha büyük sorunlarla ilgileniyor, tüm muhalifleri birleştirmeye çalışıyoruz. Hem işten atılmalara karşı açıklama da yaptık.

Songül ana dayanamayıp sesini yükselti;
-"Uzaktan baktım yeşil türbe, yanına vardım estafurullah tövbe" nerelere saklandınız da görmedim o muhalifleri. Kaç kere gittim de beş dakika duramadım içeride. Giyimi bir çeşit konuşması bir çeşit duran insanlar.

Ufuk mecburan savunmaya geçip kaçamak cevaplar vermeye başladı;

-Ama anne, biz biz özgürlükçü bir partiyiz, insanlar özgürce giyinebilir, özgürce konuşabilir. Biz açlık grevi eylemini doğru bulmuyoruz, bu yöntemle sonuç alınabileceğine inanmıyoruz. Geniş kesimleri harekete geçirmeye çalışmak gerekiyor. Hem sence insanların böyle kendilerine zarar vermesinin kime ne yararı var?
Songül ana hışımla ayağa kalktı;
-İyi ya işte, yiyip için gülün eğlenin, millet nasıl mücadele edileceğini görüversin sizden. Analar da boışuna ezilip dfuracağına bakıversin akıllı oğullarına.
Oğlu sırıtarak iki kolunu açıp annesinin önüne geçti;

-Acelen ne anneciğim, Avrupa birliği açıklama yapmış, gelişmeleri biraz beklemek gerekiyor, uluslararası toplum konuya duyarlı...
Ana sertçe oğlunu itip;

-Hele bak şu yarım akıllıya, "Sen sarmısağı nerde yedinse git ağzını orda kokut." , başlarım senin Avrupa birliğine de uluslararası toplumuna da. Yumruğum sıkılı gözüme uyku girmiyor benim bir aydır , yediklerim taş oluyor karnımda. Hadi gözünüzü kapattınız da hiç mi yürek, vicdan kalmadı sizde. Yetmez mi o yavruların eriyip gitmelerini seyretmek, o anaları görüp te heçmi kızarmıyor yüzünüz?' diyerek çıktı kapıdan...

Birazda utandıklarından, Ankara'da Ufuk'un arkadaşları karşıladılar Songül anayı. "Destekliyoruz", "Yanlarındayız" deseler de Songül ana " İyi iyi , eksik olmayın " diye geçiştirdi onları.

Güzel gülüşlü direnişçiler tutuklansa da, analar, gençler onların fotıoğraflarıyla direniyorlardı Yüksel caddesine yakın bir parkta.

Songül ana Egelilere has kıvrak adımlarla direnişçilerin yanına yürüdü. Önce "Yavrularıımmmm" deyip direnişçilerin fotoğrafını öptü, sonra analar kucaklaştılar. Gözleri nemli, başları dik, yumruklarını kaldırıp haykırdılar;
DİRENE DİRENE KAZANACAĞIZ!

KIRIKKALE F TİPİ HAPİSHANESİ ÖZGÜR TUTSAKLAR